

Rodinná oběť

Václav Pech

Vystoupil jsem z auta a zkonstatoval, že tyhle ubytovny nesnáším. Vadí mi ten všudypřítomný silný zápach zatuchliny promíchaný s alkoholem, cigaretami a marihuanou. I samotná budova je poničená stejně jako její vybavení i mnozí nájemníci. Někdy si představím, jak hoří. Jenže to přece nejde, všichni mají svá práva, ne? Jasně. Ale spousta z nich krade, znásilňuje a páchá další kriminální činnost. Nemluvě o prostituci, zneužívání sociálních dávek a práci na černo. Ale nutno podotknout, žijí tu i normální lidé, kteří prostě měli v životě smůlu. Minimálně těch pár, co tu zemřelo tento rok. Což je důvod, proč jsem tady. Taková kumulace smrti je nezvyklá i v tomto prostředí. Tím spíš, že všechny smrti vypadaly jako sebevraždy.

Pročetl jsem spisy a prošel evidence, ale nic zajímavého jsem nezjistil. Jenže takový malý vnitřní hlásek mi říkal „to smrdí“. Bylo mi jasné, že jen tady se dozvím víc. Domluvil jsem se s vedoucím a vyrazil se podívat na poslední úmrtí. Okresní výjezd kriminálky byl už na místě. Telefonoval jsem s nimi před hodinou. Čekali prý na koronera.

Za sebou jsem slyšel přijíždět auto. Nápis „koroner“ hovořil za vše. Počkal jsem na něj. Společně jsme vešli do budovy. Kovová poničená a postříkaná vrata byla otevřená. Po starém a pomočeném schodišti jsme došli do druhého patra, kde v levém bytě na konci chodby měl ležet mrtvý mladý muž.

Cestou jsem si uvědomil, že zápach tu byl silnější než kdy jindy. Možná za to mohla ta teplá letní noc. Vzduch se tetelil a dráždil čichové buňky s náruživostí sobě vlastní. I světlo bylo jiné, než je obvyklé. Zářivky svítily mdlým světlem a stíny se ohýbaly a vlnily na okrajích zorného pole.

Před bytem na zemi seděla postarší cikánka. Oči měla rudé a ruce se jí třásly. Zřejmě žalem, ale mohlo to být i nedostatkem drog v těle. Nicméně podle podoby s mrtvým to byla jeho matka.

„Kapitán Gorshak, dobrý den,“ představil jsem se.

„Dobrý den,“ odpověděla mi.

„Kolegové jsou uvnitř?“ zeptal jsem se.

„Ano.“

S koronerem jsme vešli do bytu. Okamžitě jsme ucítili silný zápach krve a stolice. Muž byl snědý, podoba s cikánkou před bytem byla zjevná. Byl mladý kolem pětadvaceti let. Ležel na levém boku v polosedě, rameny opřený o dveře. Kolem krku měl světlý ručník přivázaný ke klíče u dveří.

Přiklekl jsem k tělu, gumové rukavice jsem si nasadil už dole. Mladík byl drobný, malý. Koroner se ke mně připojil. Všiml si nás i kolega z okresního výjezdu.

„Našla ho matka, měl prý problémy s alkoholem, drogami a léčil se s psychickými problémy. V minulosti se pokusil o sebevraždu, sebepoškozování, teď prý léky moc nebral. Nechal dopis, že už to nemohl vydržet a že se omlouvá,“ shrnul podstatná zjištění.

Na základě těchto okolností by se mohlo jednat o běžnou sebevraždu, pomyslel jsem si.

A přeci. Přišlo mi, že tak snadné to není. Lechtivý, chladný pocit mě nechtěl odtud pustit. Stoupl jsem si stranou, aby doktor mohl prohlédnout tělo a kriminalistický technik pořádit fotodokumentaci.

Koroner postupně odmotal ručník a odhalil otlačeniny na krku. Něco mi připomínali. Jenže ručník na tomto místě byl překládaný, mohlo to být od něj. Rty byly tmavě fialové, na tváři i hrudi byly patrné fialové skvrny, které vznikají při zvýšeném tlaku. Oči byly vypouklé, jazyk nateklý a visel přes rty ven. strangulační rýha souhlasila s prověšením těla na ručníku. Prsty a dlaně měl muž špinavé, ale to je tady dost běžné, hygiena tu není zrovna nejprůběžnější. Na oblečení ani jinde na těle koroner nezjistil stopy po cizím zavinění. Odhadoval to na sebevraždu.

Tak proč jsem se nemohl zbavit toho pocitu? Jako by tu něco chybělo.

Pak mi to došlo. Sebepoškozování. Na těle po něm nebyla ani stopa. Ani malá jizvička. To je divné. Jenže vnitřní pocit je málo. Potřebuji důkazy.

V hlavě jsem si prošel minulé případy. Celkem tento rok pět mrtvých, vlastně s tímto šest. Čtyři muži, dvě ženy. Dva oběšení, jedno pořezání žil, tři předávkování drogami. Pokud bych porovnal konstituce jednotlivých mrtvých, tak nejtěžší byly předávkování, lehčí byly pořezání a nejlehčí byly oběšení.

Rozhlédl jsem se kolem sebe. Pohled se mi zastavil na šedé krabici na stole. Neměla žádné označení. Otevřel jsem ji. Uvnitř bylo prázdné polstrování. Podle velikosti tam dříve byla krátká střelná zbraň. Sundal jsem si jednu rukavici

a vyndal si služební mobil. Přes operačního jsem zjistil, že tenhle muž neměl zbrojní průkaz. Pořídil si zbraň na černo. Měl strach. Ale z koho? přemýšlel jsem.

Měl jsem s sebou fotky mrtvých. Znovu jsem si je prohlížel. Byla tam malá podobnost v obličeji.

Něco mě napadlo. Vyběhl jsem ven, kde na zemi stále seděla matka mladíka. Ukázal jsem jí fotky a na rovinu se jí zeptal.

„Nevíte, co by mohli mít tito lidé společného?“

„Ne.“

V očích jsem jí viděl lež. Nechtěla mi to říct. Možná se taky bála.

„Musím to vědět, než zemře někdo další.“

„Já opravdu nevím,“ řekla defenzivně.

„Tihle lidé mají něco společného a v registrech to není. Víte to jen vy tady na ubytovně. Jste matka kluka, který už nežije. Možná se tomu dalo zbránit, možná ne. Myslíte, že nechat jeho smrt jen tak je dobrý nápad?“ Chvilí jsem nechal svá slova účinkovat. „Budete si to vyčítat do konce života.“

„Dobře,“ rezignovala, „maj stejného fotra, Roman šukal, co mu přišlo pod ruku. Je mu jedno, kolik tý ženský je, hlavně když má kozy, aby jí za ně mohl chytit.“

Přesně tohle v registrech chybělo, pomyslel jsem si. „A dál?“

„Co dál?“

„Kde je Roman a mají ještě nějakého příbuzného?“

„Roman bydlí nahoře, byt na pravo, na konci. Má ještě jednu dceru, ale ta před několika lety zemřela,“ odpověděla mi.

Zvláštní pocit mě polil jako studená sprcha. V krátkém časovém sledu zemřeli všichni potomci? To není náhoda. Došlo mi, co musím udělat.

Rozeběhl jsem se do třetího patra. Cestou jsem tasil zbraň a přetáhl závěr. U bytu bylo ticho. Trochu nezvyklé, tady se pořád něco děje. Podíval jsem se na hodinky. Ukazovali čtvrt na čtyři.

Zaklepal jsem na dveře. Bez odezvy. Zkusil jsem vzít za kliku. Zamčeno. Přiložil jsem ucho na dveře a naslouchal. Nic. Už jsem chtěl zaklepat znova, když jsem uvnitř zaslechl slabý chrapot. Následoval tupý úder. Zachroptění.

Ramenem jsem zatlačil do dveří. Tyhle papundekly naštěstí nic nevydrží. Po chvilce povolili, ani jsem je nemusel vykopnout. Přímo naproti mně na zemi na zadku seděl postarší cikán. Z nosu mu tekla krev. Nad ním se skláněla mladá

cikánka oblečená v kapsáčových kraťasech a černém upnutém triku. Její temné oči se na mě hned upřely. Černé dlouhé vlasy jí rámovaly obličej. Štíhlá postava, snědá pleť a velká prsa jen dokreslila celkový dojem. Polilo mě obrovské horko, byla neskutečně krásná a svůdná. Rozklepala se mi kolena. Bohužel v ruce držela krátkou pistoli a mířila s ní na muže na zemi.

„Nedělejte to!“ zakřičel jsem. Bližším pohledem jsem viděl, že na zápěstí a kotnících má ošklivě zjizvenou kůži, jako od pout nebo provazů. To ona byla obětí celé téhle prokleté rodiny.

„Za všechno může on. A oni dělali to samý. Všichni jsou vinni!“ vykřikla. V očích se jí zračila bolest, temnota a odhodlání. Prst na spoušti se jí pohnul.

Nemůžu jí nechat ho zabít, blesklo mi hlavou. Vystřelil jsem. Žít s tímhle bude strašně těžké.